Jóna Dávid

Hiányolod magad

„Álmodj magadnak színeket,
Ha benned minden szürke lett…”
Shakespeare – Álmodj című versének részlete

Hiányolom magam. Azt, akivel jóba tudtam lenni.
Ma mintha a gravitáció erősebb lenne, mint tegnap.
Régen jó alvó voltam, most hajnalban ébredek,
a félelem szülte szorongás megkap.

Hol hálát érzek, hol kegyelmet,
a méltatlanság ráfeszített a valóságra,
voltak, kik dárdájukkal sebeztek, voltak kik vállrándítással,
hiénák vetődtek a megsebzett oroszlánra.

Előre nézzél! – mondták kik szeretnek,
de azt nem teszik hozzá, hogy az merre van,
szorít a mellkas, nehéz a légzés,
magam is elvesztem az átalakulásaimban.

Miért? Mert beletettem azt, amit bele kellett,
mert a mindenségnek feleltem, hiába,
mert kiszámíthatóságot, jóságot kerestem
ebbe az elbaszott skizofréniába.

Én szóltam, jeleztem, elmentem a falig,
kértem is az ítéletnapig,
közben már eldöntetett,
és úgy ahogy látni lehetett előre: beteljesedett.

Nem védekeztem egy ponton, mert a vádak voltak méltatlanok,
feltorlódtak bennem a jégtorlaszok,
nem számításból, nem másból, csak menekültem,
fáradtan és elnehezülten.

A kudarcot tapasztalatnak szokták hívni,
de a harcosok sebei nem az érdemük, csak a sorsuk,
ha színházban látjuk, akkor megkönnyezzük, megtapsoljuk,
hisz az élet túl járt az eszünkön:
ez is egy előadás volt, taps, függöny!!!